

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Ύψιστου Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς καραχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἐκπαίδευσις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1878	Διὰ τῶν Προσκόρων Ἐσῶτερ. λ. 10. Ἐξῶτερ. Φύλλα προσηυμένων ἑσπῶν, λ' καὶ β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστὸν λεπ. 25
Ἐτησίᾳ δρ. 8.—	Ἐτησίᾳ φρ. 20. 10.—	ΔΙΕΤΟΥΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΣΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὀδὸς Ἐδριμίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Τριμηνίος 2,50	Τριμηνίος 3.—		
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.			

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος. Ἐν Ἀθήναις, 14 Μαΐου 1916. Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 24

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Στὸ σπίτι τῆς Ἀσιέρης εὐρίσκειται ἀπὸ χθὲς καὶ ἡ Κολέττα.

Τὴν εἶχε φέρῃ ἡ κ. Μορέττ, λέγουσα ὅτι δὲν μπορούσε πιά νὰ τὴν κρατήσῃ, γιὰτὶ ὁ ἀδελφός της, ὁ κ. Ἀγκλάς, εἶχε νὰ τὴν πληρώσῃ ἕνα μῆνα καὶ οὔτε κἀν τῆς ἀκνιτοῦσε στὰ γράμματα τοῦ τοῦ ἔστειλε.

Ἔτσι ἡ Λουίζα ἀπεράσιος νὰ κρατήσῃ ἐντὸ σπιτι τοῦ κ. Μορέττ καὶ, μετὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἀνδρός της, θὰ ἔβλεπαν.

Ἡ Κολέττα ἐδέχθηκε τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ μετὰ τὴ συνθησιμένη της γαλήνη καὶ τώρα φλυαρεῖ παιδρὰ μετὰ τὸν φίλο της Ἐρρίκο, ἐνῶ ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς κάνει τῆς τελευταῖες ἐτοιμασίας τοῦ ταξιδιοῦ του.

— Τόχη ποῦ τὴν ἔχεις, τοῦ ἔλεγε, νὰ πᾶς τόσο μακριὰ καὶ νὰ ἴδῃς τόσες χώρες!

— Καὶ δὲν λυπᾶσαι καθόλου, ποῦ θὰ λείψω τόσον καιρὸ; τὴ ρώτησε ὁ Ἐρρίκος.

Ἡ Κολέττα ἐκούνησε τῆς χρυσῆς της μπουκιές καὶ ἀποκρίθηκε ἥσυχα:

— Ὅχι!

Ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς περᾶχθηκε.

— Πῶς ὄχι; εἶπε. Δὲν μάγαπας λοιπὸν σὰν ἀδελφὸ σου;... Μποροῦσε τοῦλάχιστο νὰ ἦσουν πῶς εὐγενής...

Ἡ Κολέττα ἔβαλε ἔξαφνα τὰ γέλια.

— Μὰ ξέρεις γιὰτὶ δὲν με μέλλει; εἶπε. Γιὰτὶ κ' ἐγώ

θᾶλω πολὺ γρήγορα ἐντὸ Ρίον-Ἰανέτρο.
— Ἐξάρθης καὶ σὺ; ἐντὸ Ρίον;... φώναξε κατὰπληκτος ὁ Ἐρρίκος. Μὲ ποῦν; Γιὰτὶ δὲν πιστεύω νὰ λῆθης ἐλομόναχη. Ἡ Κολέττα εὐδόκησε τελοσπάντων νὰ ἐξηγηθῇ.
— Ἐγνώρισα, εἶπε, ἐντὸ κατὰστημα

ἕναν κύριον Ἀλθαράδο μετὰ τὴν κυρία του. Εἶνε πολὺ, μὰ πολὺ πλούριοι καὶ δὲν ἔχουν παιδιὰ. Ἐτίκέρθησαν λοιπὸν νὰ πάρουν μαζὶ τοὺς ἐμένα. Καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, τὸ θέλω κ' ἐγώ... γιὰτὶ μάγαποῦν.

Σώπασε λίγο κ' ἐπειτα ἐπρόσθεσε μετὰ πικρία:

— Ἐτσι κ' ἐτσι, βλέπεις, ὁ ἀδελφός μου δὲν πολυνοιάζεται γιὰ μένα...

Ἡ συνομιλία αὐτὴ διεκόπη ἀπὸ τὴ Λουίζα Ἀγκλάς, ποῦ γύρισε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ἦταν κατὰχλωμη, συγχιτισμένη, καὶ δὲν ἀπαντήσασε καθόλου εἰς τῆς ἐρωτήσεις τοῦ ἀδελφοῦ της. Εἶχε πῆσῃ σὲ μιά πολυθρόνα καὶ, βυθισμένη εἰς τῆς σκέψεις της, ἀφρημένη, ἐκύτταζε μηχανικῶς τὸν Ἐρρίκο, ποῦ ἀδειάζε τὰ συρτάρια του, ὄχι καὶ μετὰ πολλὴ τάξη, μέσα 'ς ἕνα μασοῦλο.

Ἡ Κολέττα, μετὰ τὸ συνηθισμένο της τὰ κτ, ἐνόησε ὅτι ἦταν περιττὴ καὶ βγήκε μετὰ τρόπο ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Μόλις ἡ Λουίζα βρέθηκε μόνη μετὰ τὸν ἀδελφὸ της, τὸν ἔσφιξε εἰς τὴν ἀγκαλιὰ της καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐρρίκο τὰ ξέρω όλα!.. Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀνδρός μου, εἰς τὴν Ἰατρικὴν Ζωὴν. Εἶδα τὸν διευθυντή... Ὅχι, ὁ Ἀγκλάς δὲν ταξιδεύει γιὰ λογαρισμὸ τοῦ περιοδικοῦ. Ἐγνοεῖς τί σημαίνει αὐτὴ ἡ χιπούσια, καὶ θέλω νὰ μοῦ πῆς ὅλη τὴν ἀλήθεια. Δὲν θάνα φοβερώτερη ἀπὸ τὴν ὑποψίεις ποῦ με βασανίζου.

Ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἔδο-

Ἐμὲ ξέρεις γιὰτὶ δὲν με μέλλει;...γιὰτὶ κ' ἐγώ θᾶλω γρήγορα ἐντὸ Ρίον-Ἰανέτρο! (Σελ. 189, στ. α')

πίασε ακόμη νάντισταθ, αλλά στο τέλος εκάμη από τα δάκρυα και τα παρακάλια της λατρευτής αδελφής του και της τα εφάνερωσε όλα. Από τη στιγμή που άπάντησε στην Οστάνδη τον ψευτοκόμητα Ρουσόκη, ως την τελευταία τους συνάντησι, με τον Καντινιό, που επροκάλεσε τη δραπέτευσί του κακούργου. Της είπε για της αμφιβολίας που είχαν ακόμη κι' ο Καντινιό και αυτός, στον άρρα το ρόλο που έπαιξε ο Άγκλας στην κλοπή της Πιστωτικής και

«Δεν, μάγαπες, λοιπόν σαν αδελφό σου!» (Σ. 189, στ. α')

της εξήγησε πως ο δάσκαλός του κατόρθωσε νάνακαλύψη, ότι ο κακούργος έφυγε για το Ρίον-Γανέρο, όπου θα πήγαινε τώρα κι' αυτός, ζητών την απόδειξι που έχρειάζετο για νάναθεωρηθῆ ἡ δίχη του πατέρα.

Ἡ Λουίζα άκουσε χωρίς διακοπή τὴν μακρινὴν διήγησι τοῦ ἀδελφοῦ της. Καὶ βυθίσθηε στὴν ἀπόγνωσι, χωρὶς νὰ βγάλη ἀπὸ τὸ στόμα της μιλιὰ κι' ἀπὸ τὸ μάτι της δάκρυ...

Ἐμάθειε τώρα ἡ δυστυχισμένη, ὅτι ἦταν γυναίκα ἑνὸς κακούργου κι' εἶπε ἔμνευ μονάχη στὸν κόσμῳ, με τὸν πατέρα της στὴ φυλακὴ καὶ με μόνον στήριγμα τὴν ελαφρόμυαλη ἐκείνη μητέρα, ποῦ ἀποτελοῦσε ἀκόμη μιὰ εὐθὴνη γι' αὐτή.

Ἐστέκετο ἀκίνητη, σιωπηλή, χλωμή, με τὰ μάτια καρφωμένα στὸ κενό, ἀφηρημένη.

Ὅταν τὴν εἶδε εἶτοι ὁ ἀδελφός της, ὠρμησε, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τῆς εἶπε :

— Λουίζα!... μὴν ξεχνᾶς ὅτι εἶμαι κι' ἐγώ... Ἐχεις καὶ μένα, νὰ σὲ ὑποστηρίξω καὶ νὰ σὲ ἱκανοποιήσω. Ὅσο μικρός κι' ἂν εἶνε ὁ ἀδελφός σου, ἔχει τώρα στή ζωὴ του ἕνα σκοπό, κι' ὁ σκοπὸς αὐτὸς τὸν κάνει μεγάλο. Αὐτὸν τὸν παλινο-Άγκλας, ποῦ σ' ἐγέλασε, ἀδελφοῦλα μου, ἐγὼ θὰ τὸν βρῶ, 'ς ὅποιο μέρος τοῦ κόσμου κι' ἂν πάη. Ἀδ-

τός θὰ εἶνε στὸ ἐξῆς ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς μου!

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Στὸ σπερμακένειο

Ἡ Ἀλλία, ἕνα θαυμάσιον βαπόρι τῆς Νοτιο-Ἀτλαντικῆς Ἑταιρείας, εἶχε ἀναχωρήσει ἀπὸ τὸ Μπορντώ, με τρικώστους πενήντα ἐπιβάτες, γιὰ τὴ Νοτιο-Ἀμερικὴ.

Μέσα 'ς αὐτοὺς τοὺς ταξειδιῶτες ἦταν ὁ Ἐρρίκος Σομῳ, ὁ ἐπιλεγόμενος «Μικρὸς Δαλλινῳ» καὶ—ποῦς ἄλλος νομίζετε;—ἡ Κολέττα! Ναι, ναι! ἡ Κολέττα ἐκράτησε τὴν ὑπόθεσι ποῦ εἶχε δώσει, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, εἰς τὸν Ἐρρίκο. Ἐμᾶθε βέβαια τί τοῦ εἶπε :

«Σκοπεῖω κι' ἐγὼ νὰ πάω εἰς τὴ Βραζιλία!»

Πρέπει ὅμως νὰ ξέρετε, ὅτι δταν ἡ χαριτωμένη μικρούλα εἶχε μιὰ ἰδέα, μιὰ ἐπιθυμία, πάντα κατόρθωνε νὰ τὴν πραγματοποιή. Βασίζομένη εἰς τὴ μεγάλη συμπάθεσι ποῦ τῆς εἶδειγαν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἀλβαράδο, εἶχε παρακαλέσει πολὺ τὴν Λουίζα Ἀγκλάς νὰ τὴν ἀρτίσῃ νὰ πάη μαζί τους.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἐρρίκου, ποῦ ἡ φυγὴ τοῦ συζύγου της τὴν ἄφινε σὲ μιὰ δύσκολη θέσι, ἔκρινε ὅτι δὲν εἶχε τὰ δικαίωμα νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Κολέττα νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τῆς καλῆς διαθέσεως τῶν πλουσιῶν Βραζιλιανῶν. Ἐζήτησε γι' αὐτοὺς τοὺς ξένους πληροφορίες κι' ἔλαβε λαμπρές. Κι' ἀποφάσισε τότε νὰ τοὺς ἐμπιστευθῆ τὸ κορίτσι, πάντα με τὴ συμφωνία νὰ τὸ φέρουν πίσω μετὰ ἕνα χρόνον, δταν δηλαδὴ θὰ ξαναγύριζαν εἰς τὴ Γαλλία.

Ἡ Κολέττα λοιπὸν κι' ὁ Ἐρρίκος εὐρίσκοντο κι' οἱ δύο στὸ γιγαντιαῖον ὑπερωκεάνειο. Με τὴ διαφορά μόνον, ὅτι ἐκείνη, με τὴν οἰκογένεια Ἀλβαράδο, ἐταξίδευε πρῶτῃ θέσι κι' εἶχε ὀλη τῆς τὴν ἄνεσι ἐνῶ ὁ καίμενος ὁ Ἐρρίκος ἦταν εἰς τὴν πρῶτα τοῦ πλοίου, στοιβαγμένος με τοὺς μετανάστες.

Γιατί ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς δὲν εἶχε πολλὰ χρήματα. Γενναϊόδωρος ὅπως πάντα, ὁ Καντινιῳ, τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς του, τοῦ εἶχε δώσει ἕνα χιλιόφραγκον. Ὁ Ἐρρίκος, εἰς τὴν ἀρχὴ, δὲν ἤθελε νὰ τὸ πάρῃ, μολονότι τοῦ ἦταν ἀπαραίτητο. Ὁ δάσκαλός του ὅμως ἐπέμενε πολὺ.

— Μὴ μ' ἐμποδίζης, τοῦ εἶπε, νὰ συντελέσω κι' ἐγὼ εἰς τὸ ἔργο ποῦ ἀνέλαβες, εἰς τὴν ἀποκατάστασι τοῦ φίλου μου Σομῳ. Χωρὶς χρήματα, δύσκολα γίνεταὶ νὰ ὑπερνικήσης πολλὰς ἄλλας δυσκολίας. Ἄρισί! με λοιπὸν νὰ σοῦ ἐξασφαλίσω τὰ μέσα τῆς ζωῆς γιὰ τοὺς πρώτους τουλάχιστο μῆνας. Δὲν μπορεῖς

νὰ μοῦ πῆς «ἐργάζομαι καὶ ζῶ». Πρέπει νὰ ἔχης ἐλεύθερον τὸν καιρὸ σου καὶ ἄσυχον τὸ κεφάλι σου, γιὰ νὰ κάνης ὅ,τι χρειάζεται καὶ νὰ ξαναβρῆς τὸν γαμπρὸ σου. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ χύης λίγα χρήματα. Ἀργότερα, ἂμα μοῦ γράψης τὴ διεύθυνσί σου, μπορῶ νὰ σοῦ στείλω καὶ ἄλλα.

Ἐττι ὁ Ἐρρίκος ἐδέχθη τὰ χίλια φράγκα κι' εὐχαρίστησε θερμότερα τὸν καλὸν ἄνθρωπον γιὰ τὴν πολὺτιμη βοήθειά του. Ἀλήθεια, χωρὶς τὰ χρήματα ἐκεῖνα δὲν θὰ μπορούσε νὰ κάμῃ τίποτα. Δυστυχῶς ὅμως, τὴν ἡμέρα ποῦ θάφευγε, εἶδε τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λουίζα νὰ βγάξη κατάχλωμη ἀπὸ τὸ συρτάρι τῆς ἕνα χορτονόμισμα τῶν 50 φράγκων καὶ τὴν ἄκουσε νὰ φλυθούρῃ :

— Τὸ τελευταῖο!

— Κ' εἶπεται; πῶς θὰ κάμης; τὴν ρώτησε ἀνήσυχος ὁ Ἐρρίκος.

— Ἐρῶ κι' ἐγὼ; ἀποκρίθη ἡ Λουίζα. Βρῆκα κάποιον ἐργαστὴν δακτυλογραφικόν... Ἐλπίζω νὰ μὴ στερηθῆ ἡ μαμμά τὸ γάλα τῆς καὶ τὴν κατολέττα της.

Ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς δὲν τὴν ἄρτισε νὰ τελειώσῃ. Ἐβγάλε ἀπὸ τὴν φόδρα τοῦ γιλέκου του τὸ χιλιόφραγκον ποῦ εἶχε ράψῃ ἐκεῖ, καὶ τῆς τὸ ἔδωσε, λέγων παρακαλεσά :

— Εἶνε ἡ προκαταβολὴ ποῦ μοῦ δώσαν γιὰ τὴν περιόδειά... Κάμε μοῦ τὴ χάρι νὰ τὸ κρατήσης γιὰ τὸ σπίτι... πολὺ σὲ παρακαλῶ. Θέλω κι' ἐγὼ νὰ συνεισρῶθινες...

«Αὐτὸν τὸν παλινο-Άγκλας, ποῦ σ' ἐγέλασε, ἀδελφοῦλα μου...» (Σελ. 190, στ. α')

σφέρω γιὰ τὸ γάλα καὶ τὴν κατολέττα τῆς μαμμιάς.

Καὶ χωρὶς νὰ διατάσῃ πολὺ, ἡ Λουίζα πῆρε τὸ χιλιάρικο, πάντα με τὴν ἰδέα ὅτι ὁ ἀδελφός της ἀνῆκε σὲ σοβαρό, σὲ πλούσιον θίασον, καὶ εἰ δὲν θὰ τοῦ ἔλειπε τίποτα.

— Μπράβο! εἶσαι καλὸ παιδί! τοῦ εἶπε μ' ἕνα φιλί.

Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, ὁ Ἐρρίκος Σομῳ, ὁ ἐπιλεγόμενος «Μικρὸς Δαλλινῳ», ἄνναγκάσθηκε νὰ δεχθῆ τὸ εἰσιτήριο τῆς

τρίτης θέσεως, ποῦ τοῦ εἶχε δώσει, ἂμα ἔβησαν εἰς τὸ Μπορντώ, ὁ κ. Πασκαλέ, ὁ ἄριστος ἱμπρεσάριος τοῦ κληματογραφικῶ θίασου.

Τύπος αὐτὸς ὁ Πασκαλέ, ἀπὸ τοὺς μισοὺς ἐκείνους τοῦ θεάτρον, ποῦ αἰωνίως ἀρῖνον γι' ἄριστον τὴ μεγάλη ἐπιχειρήσι ποῦ θὰ τοὺς κάμῃ ἑκατομμυριούχους, κι' ἐντωμεταξὺ χάνονταὶ σὲ μικροεπιχειρήσεις, χωρὶς νὰ ἔχουν ἐξασφαλισμένον ὅτε τὸ φωμί τους.

Μ' ἄλη του τὴν ἀπειρία καὶ τὴ νεότητά, ὁ Ἐρρίκος, ἂμα μίλησε λίγο μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἐκατάλαβε, ὅπως τοῦ εἶχε πῆ καὶ ὁ Καντινιῳ, ὅτι δὲν ἦταν πολὺ σοβαρὴ ἡ κληματογραφικὴ αὐτὴ «περιόδειά».

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ὁ Πασκαλέ φάνηκε τόσο ἀδέξιος με τὸν πλοίαρχο τῆς Γαλλίας, ὥστε γρήγορα κατὰλαβε κι' αὐτὸς με ποῖον εἶχε νὰ κάμῃ καὶ δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ δώτῃ εἰς τὸ πλοῖο τῆς παραστάσεως ποῦ ἐλογάριαζε. Ὅσο γιὰ τὴν σκηνὴν ποῦ θὰ ἐκκληματογραφοῦσαν, ὁ Ἐρρίκος ἔμαθεν ἐκπληκτός, ὅτι ὁ θαυμάσιος ἱμπρεσάριος δὲν εἶχε χρήματα γιὰ νὰ αγοράσῃ τῆς ταινίας ποῦ ἐχρειάζοντο!

Ἐκ' αὐτοὺς τοὺς ἄρτιστας, τὸ ταξειδί δὲν ἐπρομηνήτετο γιὰ τὸν Ἐρρίκο πολὺ ἐννοικί. Περνοῦσε τῆς ὥρες του καθισμένος ἐπάνω σὲ κάτι ξύλινα κιθάρια, κίτω ἀπὸ μιὰ σχεδιά, ποῦ τὸν ἐχώριζε κίτω ἀπὸ τοὺς ἄλλους ταξειδιῶτες τῆς τρίτης καὶ τὸν ἄρτισε ἐλεύθερον νὰ βυθίζεται σὲ σκέψεις, —κάθε ἄλλο παραρῶθινες...

Ὡ, ἂν ἤξευρε, ὅτι ἡ μικρὴ του φίλη Κολέττα εὐρίσκετο μέσα στὸ ἴδιον πλοῖο, ὀλίγα μόνον μέτρα μακρύτερα, ἐκεῖ ἔκάνω, στὰ πολυτελῆ σαλόνια καὶ στὰ καθάρα, ὀλόφρωτα καταστρώματα! Ἀλλὰ τὰ δύο παιδιὰ ἦταν τόσο χωρισμένα μέσα 'ς ἐκεῖνο τὸ μεγάλο βαπόρι, ἀπὸ τοὺς φραγμοὺς τῶν θέσεων καὶ τῶν κοινικῶν τάξεων, ὅσο κι' ἂν κατοικοῦσαν σὲ δύο πάλαις διαφορετικῆς.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ Μπορντώ κι' ἡ ἀκτίς τῆς Γαλλίας χάθησαν μακριὰ εἰς τὸν ὀμιχλώδη ὄριζοντα, τὰ δύο παιδιὰ, καθένα εἰς τὸν κόκλον του, εἶχαν τὴν παράθεσι ἐκείνη ἐντύπωσι, ποῦ τὴ γινώριζαν ὅλοι ὅσοι ἔκαμαν ποτὲ μεγάλο ταξειδί.

Τὴν τέρψη, τὴν παραζάλη, τὸ θέρουδο τῆς ἀναχωρήσεως, διαδέχεται μιὰ σιωπὴ βαρειά, καταθλιπτικὴ... Ἡ ἀρχὴ τοῦ ταξειδιοῦ εἶνε τὸ ἴδιον μελαγχολικὴ 'ς ὅλας τῆς θέσεις. Οἱ ἐπιβάται κυττάζονται, χαίρειοῦνται ψυχρά. Ἐπειτα, λίγο-λίγο, γνωρίζονται καλλίτερα καὶ κάνουν παρέα. Ἐταὶ σχηματίζονται διάφοροι φιλικὸι ὄμιλοι, ποῦ διασκαδάζουν ὅπως μποροῦν. Οἱ προνομιούχοι ἔξαφνα,

ποῦ χαιροῦνται τὴν πολυτέλεια καὶ τὴν ἄνεσι τῆς κρήτης, διοργανῶνον παιχνίδια, χοροὺς, συναναστρώσε, κι' ἀρχίζει μιὰ ὄραία κοσμιλὴ ζωὴ μέσα εἰς τὴν πόλι ποῦ πλέει.

Αὐτὴ τὴν εὐχάριστῃ ζωὴ ζοῦτε τώρα κι' ἡ Κολέττα εἰς τὴ «Γαλλία», ὅπου γρήγορα, με τὴ χάρι τῆς καὶ τὴν εὐμορφία τῆς, τοὺς ἔκαμε ὄλους φίλους καὶ θαυμαστάς, πρόθυμους νὰ ἱκανοποιῦν κάθε τῆς ἐπιθυμίαν.

Ὅταν ἐσηκώοντο, εὐρίσκει πάντα ἕναν ἐπιβάτη, ποῦ τῆς ἐπρόσφερε λουλούδια τῆς σέριρας, γιὰ τὴν μεγάλη αὐτὰ βαπόρι ἔχουν ἀπ' ὄλα, ἀκόμη καὶ θερμοκήπια. Ἐπειτα ἔπαιξε εἰς τὸ καστρωμα καλέ, τένις, πτεχικὴ ἄλλα διάφορα παιχνίδια, ποῦ τῆς ἄνοιγαν τὴν ὄρεξι γιὰ νὰ καταβροχθίζῃ τὰ πολυάριθμα καὶ πλούσια γεύματα, ἀδιάκοπα σχεδὸν εἰς τὴν πρώτη θέσι, ἀπὸ τῆς ἐννέα τὸ πρωὶ ὡς τὰ μεσάνυχτα.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

ΧΕΛΙΔΟΝΕΣ

Τὸ ἔτος 1898 εὐρίσκετο εἰς τὴν νέ ὀτητά του, —τὴν ἄνοιξιν, —ἐγὼ δὲ εὐρισκόμεν εἰς τὴν ἀνοιξιν τῆς ζωῆς μου, τὴν ἡλικίαν ἐκείνην κατὰ τὴν ὀποίαν ὁ γέλωτος ἀνθίζει εἰς τὰ χεῖλη μας ἀβίαστος, ὅπως αἱ φαίδρα ἄνεμῳμαί εἰς τοὺς λόφους καὶ τοὺς φράκτας, τὸ δὲ δάκρυ μας στεγνώνει γρήγορα ἀπὸ τὰς ἐλπίδας, ὅπως ἡ πρωϊνὴ δρόσος ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου.

Ἦτο ἕνα θαυμάσιον δειλινόν. Ἡ φύσις, γεμάτη ἀρώματα, ἐδέχετο με χάριν τὰς τελευταίας ὀψεις τοῦ ἡλίου καὶ αὐτὴ μὲν με τὰς μυρίας καλλονὰς τῆς, ἐκεῖνος δὲ με τὸ ζωογονίον του φῶς, ἐσχημάτιζαν ἕνα μαγευτικόν σύνολον, ἀπὸ τὸ ὀποῖον ὑπερέτεχε τὸ ἱστορικὸν καὶ ἐνδοξόν Παλαμῆδι, τοῦ ὀποῖου ἡ κόρυφή ἐφαίνετο ἐνωμένη με τὸ γαλανόν στερέωμα κι' ἐστολλίζετο ἀπὸ ἀπαλὰ λευκὰ νεφύθρια, ἐνῶ οἱ πόδες του ἐφτυλοῦντο ἀπὸ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου τὸ ἀφροστερανωμένον κύμα.

Κατὰ τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην ὄραν, ἐκαθήμην παρὰ τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας μας καὶ εἶχα πλησίον μου τὴν ἀγαπημένην μου μητέρα. Ἐχάμεν διακόψῃ τὴν ἐργασίαν μας καὶ σιωπηλαὶ ἐθαυμάζαμε τὴν γύρω μας ἀρμονίαν τῶν χρωμάτων, δταν ἀπέσπασαν τὴν προσοχήν μας τὰνῆσυχον, συνεχῆ καὶ ἐξῆς τερετίσματα ζεύγους χελιδῶνων, αἱ ὀποῖαι ἐπετοῦσαν γύρω εἰς μιάν φωλεάν, ἀπὸ τὰς πολλὰς ποῦ εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἀντικρυνὴν παλαιὰν στέγην.

Εἰς τὴν φωλεάν ἐκείνην δὲν ἐφαί-

νοντο, ὅπως εἰς τὰς ἄλλας, τὰ κεφαλάρια τῶν νεοσσῶν, με τὰ χρυσοκίτρινα ῥάμφη τὰναμένοντά τρεοῖν, ὅτε ἤκούοντο νὰ χαρμύδονα κελαδῶματά των. Ἐπεκράτει ἐκεῖ σιωπὴ, ἡ ὀποία καθίστα μεγαλύτεραν τὴν ἀνησυχίαν τῶν δύο χελιδῶνων. Τώρα ἤρχισαν νὰ τὴν συμμερίζοντα καὶ αἱ ἄλλαι χελιδόνες, αἱ ὀποῖαι εἶχαν ἐκεῖ πλησίον τὰς φωλεὰς των, κι' ἐπετοῦσαν τερετίσουςα πλησίον των, ὥστε νὰ κινήσουν τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἀπορίαν μας.

Ἡ ἀπορία μας ὅμως δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, διότι μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἡ φωλεὰ ἡ σιωπηλὴ κατέπεσε καὶ ἠπλώθησαν εἰς τὸν δρόμον τὰ συντριμμάτα τῆς, μετὰ τῶν ὀποίων τέσσαρα πολυάρια ἄπτερα, νεκρὰ καὶ μικρὸς ὄφεις ζωντανός!

Οἱ γείτονες, ἀντιληφθέντες τὸ συμβάν, τρέχουν εὐθὺς καὶ με ξύλα φονεύουν τὸν ὄφιν, δταν δὲ ἀπεμακρύνθησαν αὐτοὶ, τὸ δυστυχὲς ζεύγος τῶν χελιδῶνων ἐπέταξεν ἐπὶ τῶν συντριμμάτων καὶ ἀφῆκε σπαρακτικὰ τερετίσματα, ὡς νὰ ἔστειλε πρὸς τὰ ἀτυχῆ μικρὰ τὸ τελευταῖον χαῖρε...

Τὸ συναίσθημα τῆς συμπάθειας τὸ ὀποῖον ἐγέννησεν εἰς τὴν ψυχὴν μας ἡ ἀπροσδόκητος ἐκείνη σκηνὴ, μετεβλήθη εἰς ζωηρὸν θαυμασμόν διὰ τὰς χελιδόνες, ἐπειδὴ μολίς αἱ ἔχουσαι ἐκεῖ πλησίον τὰς φωλεὰς των ἐνόησαν, ὅτι τὸ ζεύγος ἐκεῖνο ἔχασε τέκνα καὶ κατοικίαν, συνεκεντρώθησαν νὰ τὸ βοηθήσουν μετὰ σύντονον δὲ καὶ πυρετώδη ἐργασίαν, εἶχαν κάτορθώτῃ νὰ κτισθῆ εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν νέα φωλεὰ, πρὶν νὰ περᾶσῃ μιὰ ὄρα!

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ εὐγενὲς ἔργον τῶν χαριτωμένων πτηνῶν καὶ εἶδαμεν νὰ εἰσελθῶν εἰς τὰς φωλεὰς των δια τὰ ζεύγη, μαζί δὲ με αὐτὰ καὶ τὸ ἔρημῶθεν, ἐφλυθούσαμεν : «Ὡς θαυμαστά τὰ ἔργα σου, Κύριε!..»

Κα ΑΝΘΕΟΥ

Η ΔΟΞΑ

Δόξα εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ὀραχίων. Παγκόσμιον φωτὸς πηγὴ! Δόξα εἰς ὅλα ἡρώων ἑών, Ποῦ λύτρωσαν αὐτὴ τὴ γῆ.

Μ' ἐκείνων τῆ χρυσῆ σοφία, Με τούτων τὴν ἁγία ὀρημ, Καινούργη! ἄς πλάσωμε ἱστορία, Γεμάτη δόξα καὶ τιμὴ.

Ἐχει στεφάνια ἡ Νικη ἀκόμη Στὸ δένδρον τῆς τὸ ἱερὸ Ἀπάτητοι τῆς Δόξας δρόμοι Προσμένον ἡρώα τολμηρό.

Ἐμᾶρὸς! εἰς τὸ ἔργον τῶν ἁγῶνα! Ἐκεῖ νε ὁ πύρινος παλμός, Ἐκεῖ τῆς Νίκης ἡ κορώνη, Ἀθανασίας ἄσπασμός!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

[Ἀπὸ τὰ νεοφανῆ «Ποιήματά του»].

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (συνέχεια)

Ο Ουίλλιαμ Τάυλορ έβουτε τὸ ἡλεκτρικὸν φανάρι καὶ κάλιν τοὺς περιεκύκλωσε σκότος ψηλαφητόν.

«Εἶν' ἐκεῖ» εἶπεν εἰπὴ ὁ ἀστυνόμος τοῦ Οὐεστμίνστερ. Ἄλλὰ πόσοι; πέντε δέκα, περισσότεροι ἴσως, ὀλόκληρη ἡ συμμορία;..

Ὁ σύντροφος τοῦ Τάυλορ, ὀλιγώτερον ἀνδρεῖος ἀπὸ τὸν προεστάνοντον, ἠρθάνθη φρικασίῳ εἰς ὅλον του τὸ σῶμα. Ὀρισμένως, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀστυνομικοῦ εἶχε φοβεράς ἀπαιτήσεις!

Ἐβάδιζαν τώρα πρὸς τὸν θάνατον καὶ εἰ δύο, καὶ ὅμως δὲν ὀπισθοχώρησαν. Ἐξηκολούθησαν νάναβαίνουσαν ἕνα ἕνα τὰ σκαλοπάτια, προσέχοντες μόνον νὰ πατοῦν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ τὰ κάμνουν νὰ τρίξουν...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Μωρίς Ζελλάρ, ὁ ἀτρόμητος, εἶχεν ἀναρριχηθῆ εἰς τὴν

δὲν ἀσέλγητον, διπλασιάζει, τριπλασιάζει τὸν κίνδυνον. Ἄλλ' ἀδιάφορον ἰ ὁ νεαρός ντέντεκτιβ εἶχεν ὀρισθῆ νὰ ἐμποδίσῃ με κάθε θυσίαν τὸν Σκυλοκέφαλον νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἐγκληματικὸν του σχέδιον.

Τὰ σῶματα πρέπει νὰ κοποῦν, — κτυπᾶ λοιπὸν τὰ σῶματα κ' ἕνα-ἕνα τὰ κόττει.

Καὶ τὴν ἰδίαν στιγμήν ποῦ τὸ τελευταῖον σῶμα ὑποχωρεῖ εἰς τὰ κτυπήματα τοῦ γαλικοῦ καὶ πίπτει, ὁ ἀρχιαστυνόμος καὶ ὁ σύντροφός του εἰσβάλλου εἰς τὴν σοφίταν.

Ὁ Σκυλοκέφαλος γελά ἀγρίως, γελᾷ θριβευτικῶς εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἐκδικήσεως καὶ τὸ χέρι του πιέζει τώρα τὸ κουμπί...

Ἄλλ' οἱ δύο ἀστυνομικοὶ προχωροῦν ἀνενόηχτοι, διότι τὸ πάτωμα ὑπὸ τοὺς πόδας των δὲν κινεῖται, τὸ μηχανήμα τοῦ ἀρχιληροῦ δὲν λειτουργεῖ!

Με τὸ σφύριγμα ποῦ κάμνουν οἱ ἀρχηγοί, ὅσοι ἀστυφύλακες εὐρίσκονται ἐπὶ τῆσάτης, εἰσέρχονται ἀμέσως εἰς

φός του. Κρίμα! ἐφθάσαμε πολὺ ἄργα! Ἐξημέρωσε. Ὑπὸ ἰσχυρὰν συνοδείαν, ὁ Σκυλοκέφαλος καὶ ὁ ἀξίος σύντροφός του Ράλφ, ὁ βασιλεὺς τῶν Μεταμορφωτῶν, ὀδηγοῦνται εἰς τὸ Λονδίνον, ἐνθὸς Τάυλορ καὶ ὁ ἀστυνόμος τοῦ Οὐεστμίνστερ, βοηθούμενοι ἀπὸ μερικοὺς ἀστυφύλακας, μεταφέρου τὰ σῶματα τοῦ Μαρκησίου Δερινῶ καὶ τοῦ Οὐίλλιαμ Χόλκερ.

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμήν οἱ βαστάζοντες αὐτὰ κατέρχονται εἰς τὸ ἰσόγειον τῆς βίλλας, μία νεῆνις ὄρμῃ εἰς πρῶπτησίν των, ἀκωθεῖ τοὺς ἀστυφύλακας, σκύπτει ἄνωθεν τῶν ἀφύχων σωμάτων καὶ ἐκβάλλει σπαρακτικὴν κραυγὴν, βλέπουσα τὸ πελιδνὸν πρόσωπον τοῦ Ἀμερικανοῦ!

Εἶνε ἡ Νέλλη Χόλκερ, ἡ ὁποία εἶχεν ἔλθῃ νὰ εὐρῃ τὸν πατέρα της. — Πληγωμένος; ἐρωτᾷ τὸν ἀστυνόμον, ὁ ὁποῖος τὴν τραβᾷ ἀπὸ τὸ χέρι. Εἶνε πληγωμένος, ναί;..

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀστυνόμος ἀργεῖ ὀλίγον νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ἡ Νέλλη, νομίζουσα ὅτι ἐμάντευσε τὴν τρομερὰν ἀλήθειαν, ῥίπτεται θρηνοῦσα ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ πατέρα της.

— Ὅχι! ξεφωνίζει ὡς τρελλή! πῆτέ μου ὅτι δὲν εἶνε ἀλήθεια... πῆτέ μου ὅτι... εἶνε φέμματα!

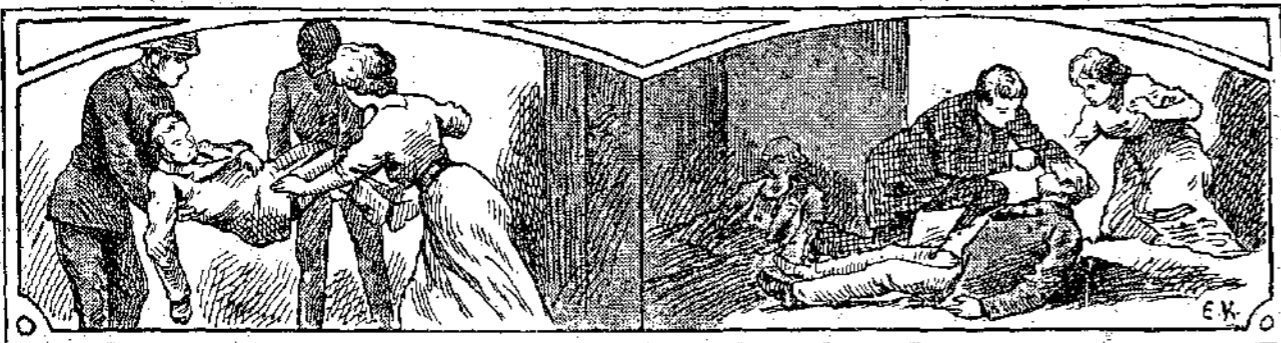
— Ὁ πατέρας σας δὲν ἔχει τίποτε! ἀκούεται ἔφαρνα ἢ φωνὴ τοῦ Μωρίς Ζελλάρ; ὁ πατέρας σας εἶνε μόνον ἀπὸ κοιμισμένος.

Ἡ νεῆνις στρέφεται, κλονιζομένη ἀπὸ τὴν μεγάλην τῆς συγκίνησιν. Ὁ ντέντεκτιβ μόλις προσθάνει νὰ τὴν δεχθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας του, διὰ νὰ μὴ τὴν ἀφίσῃ νὰ πέσῃ κάτω.

— Ἀποκοιμισμένος;... ψιθυρίζει ἡ Νέλλη, μὴ ἐνοοῦσα υἱοπτε' πῶς κοιμάται ἔτσι βαθεῖα;..

Ἄλλ' ὁ Οὐίλλιαμ Τάυλορ, ὁ ἀρχιαστυνόμος, ἀνεγνώρισε τὸν Μωρίς Ζελλάρ. Καὶ ἐφορμῶν ὡς θηρίον κατὰ τῆς λείας του, ἀρπάζει τὸν νέον ντέντεκτιβ ἀπὸ τὴν μέσῃ καί, με τὴν βοήθειαν τῶν ἀνδρῶν του, τοῦ περνᾷ ἀμέσως τὰς χειροπέδας.

(Ἔπεται συνέχεια) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

κορυφὴν τοῦ στύλου, ὁ ὁποῖος ἐβάσταζε τὰ ἡλεκτρικὰ σῶματα καὶ προσεπάθει νὰ κόψῃ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα διεβίβαζαν τὸ ρεῦμα εἰς τὴν βίλλαν τοῦ Σκυλοκέφαλου. Ἐκινδύνευε νὰ καῖ ἀπὸ ἡλεκτρικοὺς σπινθήρας ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ μὴ ἔχων ἐργαλεῖα, ἐκτυποῦσε τὰ σῶματα με πέτρες.

Ἐπιτέλους ἕνα σῶμα ἀπεκόπη, — φεῖδι τοῦ ὁποίου τὸ δάγκαμα θὰ ἦτο κεραυνοβόλον, — σνεστράφη καὶ κατέπεσεν εἰς σπαίρας παρὰ τὴν βάση τοῦ στύλου. Ὁ Μωρίς Ζελλάρ προσπαθεῖ τώρα νὰ κόψῃ τὸ δεύτερον. Ἐβάλε μίαν πέτραν πλατεῖαν μεταξὺ τοῦ σώματος καὶ τοῦ στύλου καὶ με μίαν ἄλλην πέτραν, μυτερήν, τὸ κτυπᾷ ὅσον εἰμπορεῖ δυνατότερα.

Ἡ ἐλαγίστη ἀδεξιότης, ἡ παραμικρὰ ἀπροσεξία θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ ὑποστῇ ἕνα ἡλεκτρικὸν σπινθῆρα, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν μετέβαλλεν εἰς ἀτάκην... Ἐὰν κατὰ λάθος ἤγγιζε τὸ σῶμα, τὸ ἔφαυε μόλις, θὰ ἐκεραυνοβόλειτο αὐτοστιγμῇ ἀπὸ τὸν ἡλεκτρισμόν...

Τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἐκείνης, σχε-

τὴν σοφίταν. Ἦσυχοι, βέβαιοι ὅτι τὸ κινητὸν πάτωμα ἤρκει νὰ τοὺς σώσῃ, ὁ Σκυλοκέφαλος καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν εἶχαν λάβῃ κανὸν ἄλλο μέτρον ἀμύνης, ὥστε οἱ ἀστυνομικοὶ τοὺς καταβάλλουν τώρα σχεδὸν ἀμαχητῇ.

Ἄλλως τε ὁ Σίμων καὶ ὁ Ράλφ δὲν περιστοιχίζονται εἰμὴ ἀπὸ πέντε μόνον συντρόφους; οἱ ἄλλοι εἶχαν δραπέτευσθ πρὶν περικυκλωθῆ ἡ βίλλα.

Ἄμα συνελήφθησαν κ' ἐδέθησαν οἱ ληοταί, ὁ Οὐίλλιαμ Τάυλορ καὶ ὁ ἀστυνόμος τοῦ Οὐεστμίνστερ ἤρχισαν νὰ ἔρευνοῦν τὴν σοφίταν.

Ἐξάρνα ὀπισθοχώρησαν ἔντρομοὶ ἐνώπιον θεάματος ἀπαισίου. Ἐκεῖ, εἰς μίαν ἄκρην, ἐξηλωμένα τὸ ἕν πλησίον τοῦ ἄλλου, εἶδαν δύο ἀνθρώπινα σῶματα ἀναίσθητα.

— Ὁ Μαρκήσιος καὶ ὁ Ἀμερικανός! φωνάζει ὁ ἀρχιαστυνόμος, παρατηρῶν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλεκτρικοῦ φαναρίου τὰ πρόσωπα τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων.

— Τοὺς ἐσκότωσαν!... Οἱ κακοῦργοι, τοὺς ἐσκότωσαν! ἀπαντᾷ ὁ σύντρο-

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΛΕΙΩΝΩ σήμερα τὴν πρόχειραυτὴ μελέτη γιὰ τὸν Σοσιαλισμό, με μιά ἀναπαράστασι τῆς κοινωνίας τοῦ μέλλοντος. Εἶπαμε, ὅτι ὕστερ' ἀπὸ κάμποσο καιρὸ, ἡ σημερινὴ κοινωνία θάλλεξῃ μορφῇ.

Ἦ' αὐτὸ, καὶ μόνον γι' αὐτὸ, μπορούμε νὰ εἰμαστε βέβαιοι: οἱ. Εἶνε κάτι ποῦ θὰ γίνῃ χωρὶς ἄλλο, ποῦ δὲν μπορεί νὰ μὴ γίνῃ, γιὰτὶ ὅλη ἡ πέτρα ποῦ ἔχουμε ἀπὸ τὸ παρελθόν, ὅλη ἡ ἱστορία, μᾶς διδάσκουν, ὅτι κάθε τόσο ἡ κοινωνία ἀλλάζει, μεταβάλλεται. Ὡς τώρα ἔχει παράσῃ ἀπὸ τρεῖς ἢ τέσσαρες μορφές. Ὡς κέρση λοιπὸν κί' ἀπὸ μίαν ἄλλη. Καὶ καί, οὔτε αὐτὴ δὲν θὰ εἶνε ἡ τελευταία, ἡ ὀριστική. Ἀργότερα θὰ ἔλθουν καὶ ἄλλες. Γιατὶ ἡ κοινωνία εἶνε ἕνας ζωντανὸς ὄργανισμός ποῦ ἐξελίσσεται ὀλοένα καὶ προσθεῖται. Κί' αὐτὴ ἡ ἐξέλιξις, αὐτὴ ἡ πρόοδος δὲν ἔχει τέλος. Μπορούμε νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ ὀλοένα νὰ γίνεταὶ εὐτυχής. Τὴν τελείαν εὐτυχίαν δὲν θὰ τὴν εἰσάσῃ ποτέ! πάντα ὅμως θὰ τὴν πλησιάζῃ.

Ἡ μεγάλη σοσιαλιστικὴ κίνησις τῶν ἡμερῶν μας μᾶς πείθει ὅτι ἡ κοινωνία βρίσκειταὶ στῆς παραμονὴς μιᾶς ἀλλαγῆς. Εἶνε τὸ σύμπτωμα, τὸ δεῖγμα, ὅτι ἡ καινούρια μορφή πλησιάζει. Πῶς θὰ εἶνε ἡ κοινωνία τοῦ μέλλοντος; Αὐτὸ δὲν μπορούμε νὰ τὸ ξέρουμε. Οἱ εἰλόσοφοι, οἱ κοινωνιολόγοι, οἱ σοσιαλισταί, ἔχουν κάμη διάφορα προγράμματα, διάφορα σχέδια. Ἄν θέλετε, καὶ διάφορες προφητείες. Ἄλλοι προφητεύουσι μιά γενικὴ καὶ ἀπόλυτη κοινωνικοημοσύνη. Ἄλλοι προλέγουσι καὶ τὴν καταργήσιν ἀκόμη τῆς οἰκογενείας, γιὰτὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ τότε παρὰ μιά μόνη οἰκογένεια, ἡ Πολιτεία, κί' αὐτὴ θανατρέψῃ ὅλα τὰ παιδιά. Ἄλλοι ὀνειρεύονται τὴν ἕνωσιν καὶ τὴν ἀδελφοποίησιν ὅλων τῶν πολιτισμένων λαῶν, μιά σοσιαλιστικὴ νὰ ποῦμε παγκόσμιαν Ὀμοσπονδίαν, ὅποτε θὰ καταργηθῇ κί' ὁ πόλεμος γιὰ νὰ βασιλεύῃ αἰώνια ἡ εἰρήνη.

Ἄλλοι πάλι φρονοῦν, ὅτι ἡ ἰδιοκτησία δὲν μπορεί νὰ καταργηθῇ ἐντελώς,

ὅτι καὶ στῆ σοσιαλιστικῇ κοινωνίᾳ θὰ ἐπιτρέπεται κάποια περιουσία, — πάντα μέχρις ἐνός ὄριου, — ὅτι ἡ Πολιτεία δὲν θὰ εἶνε ἡ μόνη ἐργοδότρια καὶ ἡ μόνη οἰκογενεάρχης, — ὅτι θὰ γίνονται καὶ ἄλλες ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεις, ὅτι θὰ ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ ἄλλες μικρότερες οἰκογένειες, αὐτοτελεῖ μέρη τῆς μεγάλης, σὰ σήμερα, — ὅτι ἡ ἰσότης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων θὰ εἶνε ὡς ἕνα βᾶθος, — ὅτι ἡ γενικὴ ἀδελφοποίησις τῶν λαῶν δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ καὶ ὅτι πόλεμοι, μεταξὺ πολιτισμένων καὶ ἀπολιτιστῶν, θὰ γίνονται ἀκόμη καὶ τότε.

Ἄλλ' αὐτὰ ὅλα εἶνε λεπτομέρειες. Μᾶς εἶνε λοιπὸν ἀπλύτως ἀδύνατον νὰ τῆς προσδιορίσουμε ἀπὸ τώρα με ἀκρίβεια καὶ νὰ ποῦμε με βεβαιότητα: Αὐτὸ θὰ γίνῃ — αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ. Γιατὶ ἕνα μόνον μπορούμε νὰ εἰμαστε βέβαιοι: ὅτι κάτι θὰ γίνῃ. Ἡ κοινωνία, ὅπως εἶνε σήμερα, δὲν μπορεί νὰ μείνῃ αἰώνιος! θάλλεξῃ. Καὶ ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ θὰ γίνῃ ὅσο τὸ δυνατό πῶς σύμφωνα με τὸ σοσιαλιστικὸ Ἰδανικόν. Ὁ ἄνθρωπος δηλαδή, ὁ πολίτης, στῆ νέα κοινωνία, θὰ εἶνε οικονομικῶς ὅσο τὸ δυνατό πῶς ανεξάρτητος. Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν καὶ τότε πλούσιοι καὶ πτωχοί. Δὲν θὰ ὑπάρχουν ὅμως ὑπερπλοῦτοι καὶ κάμπτωχοι, πολυεκατομμυριοῦχοι καὶ πειναλέοι ἢ γυμνοί. Κάθε ἄνθρωπος θὰ ἔχῃ ἐξασφαλισμένα τ' ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Γιατὶ κάθε ἄνθρωπος θὰ εἶνε ἐργάτης καὶ τὰ κέρδη τῆς ἐργασίας θὰ μοιράζονται, ἂν ὄχι με ἀπόλυτη, τουλάχιστο με περισσότερη δικαιοσύνη ἀπὸ σήμερα. Κί' ἂν δὲν καταργηθῇ ἡ οἰκογένεια, ἡ ὁ πόλεμος, ἡ δὲν ξέρω τί ἄλλο, θὰ λείψῃ ὅμως... ἡ ἐλεημοσύνη.

Γιὰ τὸν ἀπλοῦστατο λόγο, ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἄνθρωπος τόσο πτωχός, τόσο ἄθλιος, ὥστε νὰ ἔχῃ ἀνάγκη νὰ τὸν ἐλεήσουν. Ἄν θὰ εἶνε γέρος ἢ σακάτης, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ ἐργάζεται, ἡ Πολιτεία θὰ φροντίξῃ γι' αὐτόν, ὅπως φροντίζει σήμερα γιὰ τοὺς ἀπομάχους καὶ τοὺς ἀποστράτους της.

Ἔτσι θὰ εἶνε, ἀπάνω-κάτω, με γενικῆς γραμμῆς, ἡ Μέλλουσα Κοινωνία. Ἐκεῖ τείνουσι σήμερα ὅλα. Κάθε μορφωμένος, ἀνώτερος ἄνθρωπος, ἕνα τέτοιο Ἰδανικὸν κληγᾶ. Ἡ φιλοσοφία, ἡ φιλολογία, ἡ ποιησις, ἡ τέχνη, ἀκόμη καὶ ἡ πολιτικὴ, ἐμπνέουσι σήμερα ἀπὸ μιά ζωηρὴ ἀγάπῃ, ἀπὸ μιά βαθειὰ συμπάθεια πρὸς τὰ πῶς δυστυχισμένα κοινωνικὰ στρώματα, πρὸς τὸν κάτω λαόν, πρὸς τὸν ἐργάτην, καὶ ζητοῦν τὸν φωτισμόν του, τὴν ἀλύφωσί του, τὴν βελτίωσιν τῆς τύχης του, τὴν εὐτυχίαν του. Γίνονται ἀγῶνες πνευματικοί, ποῦ θὰ τοὺς διαδεχθοῦν καὶ ἀληθινοὶ πόλεμοι, γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ αὐτὸ τὸ ἰδανικόν. Ἡ ἀπεργίαι,

ποῦ εἶπαμε προχθές, ἡ συγκρούσις μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἀστυνομικῶν, εἶνε, ὡς ποῦμε, ἡ πρῶτη ἀψιμαχίαις τοῦ μεγάλου πολέμου. Ὅταν οἱ σοσιαλισταί γίνουσι πολλοί, θὰ ζητήσουν κί' αὐτοὶ νὰ ἐπιβληθοῦν με τὴν βίαι. Ἄλλὰ κί' αὐτὸ μπορεί νὰ μὴ γίνῃ. Τὸ μεγάλο ζήτημα μπορεί νὰ λυθῇ εἰρηνικῶς. Γιατὶ καμμὰ λεπτομέρεια, τὸ ξαναλέω, δὲν μπορούμε νὰ εἰμαστε βέβαιοι. Βέβαιοι εἰμαστε μόνον γιὰ τὴν γενικὴν ἔκβασιν, δηλαδή ὅτι εἴτε με πόλεμον, εἴτε εἰρηνικῶς, ἡ κοινωνία, ἀπ' αὐτὴ τὴ μορφή, θὰ περάσῃ σὲ μίαν ἄλλη. Καὶ ἡ ἄλλη αὐτὴ θὰ εἶνε καλλίτερη, ἀνώτερη, τελειότερη.

Σὰς ἀπαύματα ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὀδὴρὸν Συνδρομητοῦ» Κεφ. ΙΒ']

α) Παιγνίον

Ἐστάλη ἀπὸ Κάνιας Παλαρινῶ

		ΒΙ		
	ΝΕΙ	ΓΗΡ	ΛΟΣ	
ΑΣ	ZAM	O	ZΗΣ	ΝΙ
	ΡΑΓ	ΓΑΜ	ΓΗΣ	
		ΠΕ		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε ποταμῶν τῆς Ἀφρικῆς.

β) Διὰ τοὺς Παρρησιαστέους

Ἐστάλη ἀπὸ Ἐνα Σαρμωτόπουλου

La bout de patience vient à tout. Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ λέξεις αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθῇ μιά παροιμία.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις — ὁμοειδήσῃς ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Πύσεις τοῦ 22ου φύλλου

α.) Ἴδου πῶς θὰ περιστραφοῦν εἰς κύκλον, ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἡ πρόσοψις τοῦ Κικέρωνος. — β.) Μαδρίτη, Βαρκελώνη, Σαραγόσσα, Βαλεντία, Κάδιξι: — γ.) Ἡ συνειδησις ἐλέγχει. — δ.) Le vin est tiré, il faut le boire. (Μήπως σὸ χορὸν, πρέπει νὰ χορέψῃς.)

Τίτλος τῶν ὁμιλιῶν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΝΗΤΩΝ

Συνδρομη- τοῦ, Κ.φ. Β.

ΤΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Ἡ βραβευθεῖσα Μετάφρασις τοῦ Μικροῦ Διαγωνισμοῦ... Εὐχαριστῶ μίαν ἡμέραν εὐρηπικῶς. Κατέβηκα γὰρ τὰ πόδια ἐνα φυτόν ἀπὸ ἐνα φράχτη. Τὸ ἄλογο μου, ἐπωφελοῦμένον τῆς στιγμιαίας ἐλευθερίας τῶν ἡχοῦν νὰ καλ- πᾶν κατὰ μήκος τοῦ δρόμου. Ἐνα μικρὸ παιδάκι, ποὺ εὐρίσκειτο ἕνα γειτονικὸ χωράφι, τὸ ἀντελήφθη, ἔσπευσε νὰ τρέξῃ εἰς τὴν κομπή τοῦ δρόμου, ἔφθασε πρὶν ἀπ' αὐτὸ καὶ πηδώντας, τὸ ἔρπασε ἀπὸ τὸ χαλινοῦ καὶ τὸ κράτησε στερεὰ ἕως τὴν στιγμήν ποὺ ἐπλησίασα. Ἐδάμασα τὸ τρι- ἀνταφυλλένον χράμα καὶ τὸ εὐχαριστήμενον ὑψος τοῦ παιδιοῦ. - Σοὺ εἶμαι ὑποχρεωμένος, παιδί μου, τοῦ εἶπα, τὸ ἔπισαες, μὲ δεξιότητα. Τί θέ- λεις γὰρ σοὺ δώσω γιὰ τὸν καπο σου; - Καὶ ἔβαλα τὸ χέρι ἐς τὴν τσέπη μου. - Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε, κύριε. - Τίποτε; τόσο καλλίτερα γιὰ σένα, ποὺ ὀλίγοι ἄνθρωποι στὸν κόσμον θ' ἀπαν- τοῦσαν εἶπα. Ἀλλὰ, πῆς μου, τί ἔκανες ἐς ζέτω τὸ χωράφι; - Βλαστολόγησα χορτάριον, φυλλάγων- τας τὰ πρόβατα. - Σοὺ ἀρέσει αὕτη ἡ ἐργασία; - Ναι, κύριε, ὅταν μάλιστα κἀνὴ κα- λὸν καιρὸ. - Μὰ δὲν θὰ προτιμῶντες νὰ ἔπαιζες; - Ὁμ' αὐτὸ ποῦ κἀνὴ, δὲν εἶνε βαρεῖα δουλειά, εἶνε τὸ ἴδιο σὰ νὰ ἔπαιζα. - Ἐχεις πολλὴ ὕδα ἐδῶ ἀπὸ χωράφι; - Ἀπὸ τὰς ἔξῃ τὸ πρωτὶ. - Δὲν πεινῆς; - Μάλιστα, κύριε, ἀλλὰ σὲ λυγὰκι θὰ κάω νὰ γευματίσω. - Ἀν εἶδες ἔξῃ δεκάρες, τί θὰ τῆς ἔκανες; - Δὲν ἔχω ποτὲ σὴν ζωὴ μου δὲν εἶχα τόσο χρήματα. - Δὲν ἔχεις λοιπὸν ἐπιθυμίαν γιὰ κἀνένα παιγνίδάκι; - Ὁχι, κύριε, δὲν ἔχω σχεδὸν ποτὲ καιρὸ γιὰ παιγνίδια. Πρέπει νὰ βγάξω τ' ἄλογα στὴ βοσκὴν, νὰ περιποιουμὶ τῆς ἀγελάδες, νὰ κἀνω τὰ θέληματα στὴν πόλιν, καὶ ὅλα αὐτὰ ἔξῃ ὅσον καὶ τὰ παιγνίδια. - Ναι, ἀλλ' ἂν εἶδες χρήματα, δὲν θ' ἀ- γόραζες μήλα καὶ γλυκίσματα, ὅποτε θὰ πῆγαινες στὴν πόλιν; - Ὁ! ἔχουμε μήλα στὸ σπίτι, δὸν γιὰ γλυκίσματα δὲν μὲ νοιάζει, γιὰτί ἡ μητέρα μου, κἀποιὸ κἀποιὸ μου κἀνει μὰ πῆττα, ποῦ μ' ἀρέσει τὸ ἴδιο. - Τὰ ὑποδήματα σου εἶνε τρύπια. Δὲν θὰ βάλεις καλλίτερα; - Ἐχω τὰ καλά μου γιὰ τῆς Κυριακῆς. - Ἀλλὰ δὲν κἀζον νεῶν αὐτὰ ποῦ φο- ρεῖς τώρα; - Ναι, μὴ δὲν μὲ νοιάζει γι' αὐτὸ. - Τὸ καπέλλο σου εἶνε καταξερομένον. - Ἐχω ἕνα ὀλοκαίνουργο στὸ σπίτι! - Καὶ τί κάνεις ὅταν βρέξῃ; - Ὅταν βρέξῃ πολὺ δυνατὰ, κἀνουμε

σὲ κἀνένα φράχτη, ἕως νὰ κἀνὴ ἡ βροχή. - Τί κάνεις ὅμως ὅταν πεινάσης, προ- τοῦ ἔλθῃ ἡ ὕρα νὰ φῆγῃ; - Κἀποτε τρώγω κἀνένα ζεπανάκι. - Καὶ ἂν δὲν ἔχῃ; - Ἐ καλὰ! τότε περῶ ὅπου ὄπως. Δουλεῖω διαρκῶς καὶ ξεχνῶ διαι πεινῶ. - Δὲν διψᾷς ὅταν κἀνὴ ζέστη; - Ναι, ἀλλὰ ἔχει ἀρκετὸ νερὸ ἐκεῖ κἀτω. - Παιδί μου, βλέπω ὅτι ἔχεις δίκη, καὶ ὅτι δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε. Δὲν πῆγες ὅμως ἀκόμη σχολῆς; - Ναι, κύριε, καὶ θὰ ξαναπάω, ἀπὸ τὸ θεριώμε. - Ὁ χρειστὸς ὅμως βιβλία τότε. - Μάλιστα, κύριε. - Λοιπὸν, θὰ σοὺ τὰ δώσω ἐγὼ. Εἶπε το ὅμως ἔς τὸν πατέρα σου, γιὰτί εἶσαι ἕνα κἀλὸ παιδί εὐχαριστήμενον ἀπ' ὅλα. Τώρα, γύρισε στὰ πρόβατά σου, φίλε μου. - Μάλιστα, κύριε, σὰς εἶμι πολὺ ὑπο- χρεωμένος. - Χαίρετε, παιδί μου. - Χαίρετε, κύριε. Ἀνδρειωμένους Κοιμητιῆς ΑΥΓΟΥΛΑ Τρεμῶσθε οὐκ ἀνεργῶν. Κι' ἡ ἀθήνη ἡ μαγεμένη Στὸν κόσμον φέρνει τὸ φτωχὸ Τὰ πλουτῆς τῆς ὀδοῦ. Καὶ χαρῆταις τὰ ποιητὰ Τὴν ὄψη λευκοφόρα Με τὴ γλυκεῖα τὸς τῆ λαλιὰ Τὴν μουσικὴν ἐπιθυμίαν. Καὶ τοῦ παιδιοῦ ὁ ξυνητής, Τὸ πλουμιστὸ τῶν ἰδίων, Στὸ φτωχικὸν τῶν τῆ σκεπὴ Τρῶν φωνάζει τῶν. Ἀπὸ μικροῦ ἀκούγεται Καμπὰνὰ θεῖον Ποῦ γιὰ τὸ θεῖο λάτρεμμα Τὸν ἄνθρωπο φωνάζει, Καὶ ὁ καθέναν κέπος τῆς Μιᾶν ἀρμονία σταλίζει, Καὶ μὲς ἐπὶ τὸσο μάγεμα, Οὐράνια μουσικὴ Σεχῶνται ἀδιάκτα Ἀπ' τὸ γλυκὸ τᾶνδρον, Ποῦ μὲς ἔς τοῦ δένδρου τὰ κλαδιὰ Μι' ἀγάπην θεμελιῶναι. Πειραικὸς Διάβολος ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΓΝΩΡΙΜΙΑ Δὲν εἶδα ποτὲ τὸ πρόσωπό τῆς... Εἶχα μὲ πᾶσι γιὰ λίγες μέρες ἐπὶ τὸ Σίχο, ἔκεινο τὸ καλοκαίρι. Ἐνα βράδον ποῦ καθόμασθε ἐπὶ μαλακὸν τοῦ ξενοδοχείου μας, καθόταν κ' ἐκεῖνη ἐπὶ ἀπέναντί μας μὲ τὴν θεῖα τῆς, ἡ ὁποία καὶ μᾶς τὴν σύ- στρεψε. Ἀρχίσαι τὴ συνομιλίαν, χωρὶς νὰ μαρτυρῶνται νὰ διακρίνωμε ἡ μὴ τὴν ἄλλη. Ἐπειδὴ μὲ ἄρεσε ἡ συντροφία τῆς, εἶπα ἐπὶ τῆς μαμῆς καὶ τῆς ἐκάλεισε μὲ τὴν θεῖα τῆς νὰ πάμε ἐπὶ τὴν ἀγοραλαίαν μετὰ τὸ φραγθὸ. Ἐδέχθη εὐχαριστίως. Ἡ βραδιά ἦταν ὀραία, μὰ μερικὰ σύννεφα ἔκρυβαν

κἀποιον κἀποιον τὸ φεγγάρι. Κρατοῦμενες ἀπὸ τὰ χέρια, ἐπεράσαμε ὅρα πολλὰ καθι- σμένοι σὲ μὴ πέτρα τῆς ἀγοραλαίας καὶ κἀθε ποῦ τὰ σύννεφα ἀφίαν τὸ φεγγάρι ἐλευθερῶν, προσκαθόμασθε νὰ διακρίνω τὸ πρόσωπό τῆς, μὴ δὲν τὸ κατ' ὄψαν ἦταν τόσο ἀμυδρὸ τὸ φῶς. Πολλὰς φορὰς τὴν ἀκούσα μὰ μὴ λέγῃ ἐπὶ κῆριμα νὰ μὴ μνηστεύω πάντα ἐδῶ! Μὰ καὶ γὰρ τὸ ἴδιο εἶπα, γιὰτί ποτὲ μου δὲν εἶχα συνάντησιν τέτοιο κορίτσι. Δὲν φορὲς ἀκούσαμε τὴν κῆρμὰ νὰ μᾶς φωνάζῃ νὰ φῆγωμε, μὰ μὲς τὴν παρακλόνησας νὰ καθῆσθαι λίγο ἀκόμη. Ἐπὶ τέλος ἀναγκασθῆκαμε νὰ ση- κωθούμε. Μοῦ ὑπεσχέθη πῶς θὰ ἔρχετο τὴν ἄλλη μέρα νὰ τὴν ἐβλεπα, καὶ χωρι- σθῆκαμε. Μὰ δυστυχῶς κἀποιον αἰφνίδιον μᾶς ἀνάγκασε νὰ φῆγωμε τὴν ἄλλη μέρα πολὺ πρωτὶ... Τῆς ἄφησα ἕνα μικρὸν κἀμὲ δύο λόγια, μ' ἀπὸ τὴ μεγάλη μου συ- κίνησι ποῦ θ' ἀφίνα τόσο γρήγορα τ' ἀ- κούω νησι, λιπαρόντῃ νὰ τῆς γράφομαι τὴ διευθύνσι μου. Ἐταί ἀφίνα τὴν καλὴ μου φίλη χωρὶς νὰ τὴν ἀποχαιρέτησω χωρὶς κἀν νὰ τὴν γνωρίσω... Ἀλλὰ τί λέγω; τὴν ἐγνωρίσα, ἐγνωρίσα τὴν ψυχή τῆς. Μήπως αὕτη δὲν εἶνε τὸ ἀληθινὸ μὰ καὶ τὸ δυσκολότερο γνωρίσμα; Ἄντις Ἡλιου ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ 1.— Ὁ καλὸς ὁ φίλος σὴν χαρὰ μὲ φαίνεται. Εἶνε τὸσον δισκόλον τὸ πραγμα- τικῶς συγγαίρειν καὶ τὸσον φρικτὸν τὸ συλλυπηθῆσθαι! 2.— Δέγονον ἔδεν ὑπάρχει κανεὶς εὐτυ- χῆς καὶ ἀπόδειξις τοῦτου ὅτι ποτὲ ὁ ἄν- θρωπος δὲν παύει νὰ ἐπιθυμῇ. Καὶ ὅμως, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξει ἄνθρωπος μὴ ἐπιθυμῶν ὅχι μόνον δυστυχιστάτος θὰ ἦτο, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ ζῆζε νὰ ὀνομάζεται ἄνθρωπος. 3.— Τὸ νὰ ἐπιθυμῇ τις καὶ νὰ γίνετα εἶνε παράγον εὐτυχίας, ἐνῶ ἔχθρος αὐτῆς εἶνε ἡ συχνὰ φροῦδος καὶ συνοδυμένη ὑπὸ τῆς φοβερῆς ἀπογοητεύσεως ἔλπις. 4.— Ὅσον ἀπέχουσι οἱ Ὀθῶνοι τοῦ Ἄδου, τὸσον ἀπέχει καὶ ἡ ἀπειρία τῆς ἀπογοητεύσεως. 5.— Ἡ ἐλπίς περιβεβῆται ἐπιθυμίαν, πι- θανότητα καὶ πεποίθησιν. Ἄν ἔλειπεν ἡ τελειότητα δὲν θὰ ἐπῆρχεν ἀπογοητεύσις. 6.— Ἐὰν ἐνεκράται αὐτοσεβασμὸς, θὰ ἐπερίττειεν ἡ φιλοτιμία. 7.— «Sanctum jus, summa injuria». Πλὸ πολὺ κἀποτε ἀληθεύει καὶ τὸ ἐπι- θετον. «Ὁ θεὸς δίνει τοῦ δουλευτῆ μὴ φοβὰ μὴ τ' ὀκνημῆ ἕνα». 8.— Μὰ τῆ ψυχὴ ἕκ φύσεως ἐλευθερὰ ἂν συναντήσῃ εὐνοϊκὰς περιστάσεις θὰ γίνῃ ποιητικὴ. Ἄν τοῦναντιον δεσμευθῇ, θὰ φιλοσοφήσῃ. 9.— Ὅλοι σχεδὸν πιστεύομεν πολὺ με- ρικὰ πράγματα, ἐνῶ συνάμα ἔξ ἴσου πιστεύομεν καὶ τὰ ἐκδιμέτρων ἀντίθετα, πρὸς αὐτὰ. Γιὰ τοῦτο παραδείγμα: «βάναι σκυλὸς σὴν ἀγῶρην» καὶ «δου- λεύει σὴν σκυλῶν».

10.— Ἐνας λόγος εὐφρασίας ἡ οἴκου πληγῶναι βαθύτερα καὶ ἀπὸ τὴν ἀδικίαν. Ἑλληνική Ἀγύλη ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ Καθόμασθε ἕνα γλυκὸ βραδάκι, μετὰ τὸ δείπνον, κοντὰ ἐπὶ τὴν παραθύρην καὶ με- λαγχολικῶς ὁμοῦσα τ' ἀστέρια ἐπὶ τὸν οὐρανόν. Μὰ ἕνας κρότος βημάτων μ' ἔκαμε νὰ συνάδω, γιὰ νὰ κἀτάξω κἀτω καὶ ἐπὶ ὄχρῳ φῶς τῆς σελήνης διακρίνω ἕνα παι- δάκι, ποὺ κνηγοῦσα μὴ πύγολαμπίδα. Ὁμιλήθηκα τότε τὰ μικρὰ μου χρόνια, ποῦ καθε ἠπόγευμα, μετὰ τὴν ὕμνησιν τοῦ ἡλίου, μὲ τ' ἀδελφὰ μου καὶ μὲ κἀτι ἄλλα παιδιὰ, πᾶρναμε ἐξω ἀπ' τὴν πόλιν νὰ παίζωμε καὶ νὰ πᾶσωμε πυγολα- μπίδες. Ὁμιλήθηκα τοῖς φίλους μου, τοῖς καθημέροις μου φίλους καὶ τῆς εὐτυχισμένης συγγῆς, ποῦ περνοῦσα μὲ τῶν παίζον- τας... Καὶ ἀπορροφημένος ἀπ' αὐτὰς τὰς εὐ- χαρίστας ἀναμνήσεις, ἐλησμόνησα τὸ παρὸν καὶ ποῖος ἔδει, πόσες ὄρες θὰ ἔμενα ἐπὶ τῆς θεοῦ, ἂν δὲ μ' ἐκνείου ὁ ἴσως, γιὰτί εἶχαν ἔλθῃ πᾶ τὰ μεσάνυ- κτα... Τζάκουσ Η ΣΙΜΑΔΟΥΡΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ Ἐνας παπᾶς ἔβουρε νὰ διαβάσῃ λυγὰκι, ἀλλὰ δὲν μετόρεσε νὰ βροῖσκη καὶ τὸ Εὐ- αγγέλιον ἐπῆγαινε λοιπὸν κἀθε Σάββατο εἰς τὸν διδάσκαλον τοῦ χωριοῦ, καὶ αὐτὸς ποῦ ἐσημάδευε ποῖον Εὐαγγέλιον θὰ ἔλεγε τὴν Κυριακὴν καὶ ὅς συγγένιον τοῦ ἐβράζειν εἰς τὴν σελίδα ἕνα ξυλάκι. Ἐνα Σάββατο, τὸ παιδί ποῦ ἐξεσκῶ- νιζε, ἐκόνταξε τὸ Εὐαγγέλιον καὶ μὴ γνω- ρίζων τὴν μεγάλην σημασίαν ποῦ εἶχε τὸ ξυλάκι ἐκείνο γιὰ τὸν παπᾶ, τὸ ἐπέταξε. Τὴν Κυριακὴν λοιπὸν ἐπῆρε ὁ παπᾶς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ, νομίζων ὅτι εἶνε μῆσιν τὸ ξυλάκι, ἤρχισεν: — Τῷ καιρῷ ἐκεῖνον εἶπεν ὁ Ἰησοῦς... (καὶ ἐξεφώλιζε τὸ Εὐαγγέλιον διὰ νὰ εὐχῇ τὸ φύλλον) τῷ καιρῷ ἐκεῖνον, ἐξη- κολούθει, τῷ καιρῷ ἐκεῖνον... ὁ Ἰησοῦς εἶπε... — Μὰ τί εἶπε ἐπὶ τέλος, παπᾶ μου; ἐρωτῶ ἕνα χωρικό, χάσας τὴν ὑπομονήν. — Ναι, ἀπαντᾷ ὁ παπᾶς ἀνακατωμένως, εἶπε, νὰ πάρεθ' ὁ διάβολος τὸ κεφάλι ἐκεί- νου ποῦ ἔβραζε τὴν σιμαδοῦρα! Φιλελευθέρα Ἑλληνίς ΑΠΟΡΙΞΕΣ Διὰτί νὰ λέμε ταπεινὸν νὰ μὴ λέμε ταλαδὶ; Διὰτί ταλαδὶ καὶ ὄχι παπῆδος; Διὰτί Πηλεόπη καὶ ὄχι Τρυγείδῃ; Διὰτί μουστάνι καὶ ὄχι μουσογῆγο; Διὰτί παποῦτσι καὶ ὄχι γαργατσι; Διὰτί κλημάτῃ καὶ ὄχι κλημλοπα- δαλάτῃ; Διὰτί μαζατῃ καὶ ὄχι μαπόδι; Τραγοῦδὲ τῆς Δευτερείας ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ Ὁ μπαμπὰς καὶ ἡ μαμὰ συνομιλοῦν. — Τί φιλῶμενος αὐτὸς ὁ γέρος! — Καὶ τί θὰ τὰ κῆν τὸσο λεπτὰ; — Ναγὲ τοῦλάχιστον παιδιὰ... Καὶ ὁ μικρὸς Νίκος διακρίπτει: — Μὰ! καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κἀμῃ ἔργοντα; Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θεολογικὸν τοῦ Στάλου Ἡ μικρὸ Ἄλιχον μπαμπᾶν εἰς τὸ ζαχαροπλα- στικὸν καὶ ζητᾷ παραμῆτες γιὰ τὸ βῆμα.

— Ἐχει βῆμα; τὴ πρῶτὴ ὁ ζαχαροπλαστικῶς. — Τὸ βῆμα τὸν ἔχει ὁ παπῆδος, ἀπαντᾷ ἡ Ἄλιχον. Ἐγὼ ὅμως θὰ φάγω τῆς καρμέλης. Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κατωμαῖον τῶν Ψαρεῶν Βί, τὸ μάθημα τῆς Γερμανικῆς. — Ποῖ; θὰ ποῦμε γερμανικὰ, Νίκο, τὸ κανεῖς; — Κἀν... (Κεῖν) — Μάλιστα. Καὶ τὸ πᾶς, Γεώργι; — Ἄβελ! Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Λεοντοκόρδου Λεωνίδα ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, Ἀθήναι, 33, ὁδὸς Ἐυριπίδου τῆν 10ην Μαΐου 1916 ΕΠΕΙΔῃ ἐξεχέλιε σήμερα ἡ Σελὶς Συνε- ργασίας—καὶ μὲ τὸ δίκην τῆς, γιὰτί εἶχα πολὺν καιρὸν νὰ δημοσιεύσω,— ἡ ἀλληλογραφία μου κατ' ἀνάγκη θὰ εἶνε σύντομος. Ἀπὸ λίγα λέ- για ἐπὶ τὸν καλὸν καί... πρὸς Θεοῦ, ὄχι παρῶ- νων! Ὁχι, Κλέριμμο Βόλε, ἄλλος ὁ Ἀνανίας καὶ ἄλλος ὁ Ἐκτακτος. Ἀπλῶς ἐμπεδή- τολογοπαίρνει τοῦ, ἡ μάλλον τὸ ὑπερβόριον. Τὸ λάθος ποῦ σημειώθηκε εἶνε ἀσημασιαν καὶ δὲν εἶμπορε νὰ ἔχη κῆρμῃν συνέπειαν. Πολὺ καλὰ, Ἄδων. Ἄν ἐβῆ ὁ Σκλαβωμέ- νος Ἑλληνας, ἂς σοῦ σταίλῃ τὴν διευθύνσιν τοῦ νὰ ἐξακολουθῆσθε ἐπὶ ἀλληλογραφίας τὴν συ- ζήτησιν περὶ τῶν Ἐκδόσεων. Διὰ τὸ ἄλλο συμ- φωνῶ ὅταν οἱ στίχοι εἶνε τέλειοι, ἡ ὁμοιοκα- ταληξία εἶνε περὶ τῆς. Ἀλλὰ τὰ προσερχόμενα ποῦ εἶμποροῦν νὰ τὴν ἀντικαταστήσουν εἶνε τό- σον μέγαρα καὶ ἀπάντα, ὥστε ὀλίγοι ποιητὰ τὸ ἀποκαλοῦνται... Κόρη τοῦ Μοριά, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐδίπλασε καὶ χάρις πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν. Τί δὲν ἐνόησες ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴν τῶν Μ. Μυ- στικῶν; Πῆς μου τὸ νὰ σοὺ τὰ ἐξηγήσω. Διότι, ἐνοῖς, δὲν εἶμπορὸν νὰ σοὺ δώσω ἐδῶ διας τὰς ἀδηγίας. Ὁ θὴ δὲλα μίαν στήλην.—Τὸ «Ἄμμα» δὲν θὰ δημοσιευθῇ, διότι εἶνε ξένον ποίημα καὶ γνωστὸν. Αὐτὰ ποῦ βλέπεις στὴν Σελίδα, τὰ κἀ- νουε τὰ παιδιὰ μὴν ὁμων. Πιθανὸν νὰ ἔχῃ δῆλον, ἴσως. Δὲν μπορεῖ νὰ βλαφθῇ κανεὶς ἀπὸ κἀτι ποῦ δὲν τὸ καταλαβαί- νει. Καὶ ἀφοῦ δὲν τὸ καταλαβαίνει, δὲν θὰ ἐπι- μείνη καὶ νὰ τὸ διαβάσῃ. Ναι, ἀλλὰ τὸ παρα- δέχονται αὐτὰ οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι; Καὶ ὅταν ἰδῶν εἰς τὴν «Διάπλασιν» κομμάτια διὰ μεγάλους, τί θὰ ποῦν... Ραψωδία τοῦ Ἀίσε, ἀφοῦ ἔχεις πρῶτον ἀ- νάπτυξιν καὶ ὁ ἱατρὸς εἶπε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐρ- γάζεσαι πολὺ, μὴ μοῦ γράφῃς καὶ τὸσον συχνὰ. Δυσόμακα, διότι τὰ γραμματικὰ σου εἶνε ὀ- ραίματα; θὰ τὸ ὑποστῶ ὅμως χάριν τῆς ὑγείας σου, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ποῦς ἄρκετα. Ἡ πηγὴ τοῦ κακοῦ Ζήτην ἡ ἀδύλασις, εἶνε ἡ ἀτέλεια τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Διὰτί τῶρα ὁ θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον ἀτέλῃ καὶ τὸν ἀ- ριστὸν νὰ ταπεινωθῆται μὲ κόπον καὶ ἀγῶνα, — Διὰτί, μὲ ἄλλους λόγους, δὲν ἐγέμισεν τὴν γῆν ἀπὸ ἀγγέλων,— αὐτὸ δὲν εἶμποροῦμεν νὰ τὸ γνωρίζωμε. Αἱ βουλαὶ τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀνεξέρει- νητοι. Μὴ σπᾶξῃς λοιπὸν ἐδικὰ τὸ κεφάλι σου. Ὁραία καὶ ποιητικὴ ἡ ἐπιστολή σου, Ἐμε- ρογάδα, μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Ὅσον διὰ τὴν φωτογραφίαν σου, δὲν τὴν ἐδημοσίευσαν ἀκόμη, πρῶτον διότι δὲν ὑπάρχει κατάλληλος τοίχος δι' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰς λεπτὰς εἰκόνας ἔπειτα, διότι εἰς τὸ χαρτὶ τῶν ἀγοραστῶν ποῦ μᾶς δι- ὄδων τῶρα, βγαίνουν μόνον ὄρες. Δι' αὐτὸ διέ- κοψα τὴν δημοσίευσιν τῶν βραβευμένων, ὥς νὰ εἶδῃ τὰ γέγραπτα καὶ καλλίτερα γράφῃ. Μὲ πολλὰ, μου χάριν ἐδίπλασε τὸ πρῶτον σου γράμμα, Χαροῦμένην Καρδοῦλα. Ναι, πολλοὶ ἄλλοι Διαγωνισμοὶ θὰ προκηρυχθῶν προσηγοῦς. Γράφε μου συχνὰ. Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, ὕματα ὅσα μοῦ

γράφεις. Ὁ κ. Φαίδων σὰς εἶπεν, ὅτι δὲν εἶνε Σοσιαλιστῆς, ὄχι δίδει ἀποκορύφει τὴν σοσιαλι- στικὴν ἰδέαν.— ἀπὸ τὰς ἐπιστολαῖς τοῦ καλὸ ἄλλο φείνωμαι,— ἀλλὰ δίδει δὲν καταγράφεται εἰδικῶς εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα, ὥστε νὰ γράφῃ μὲ κύρος, δίκως π. γ. ὄχι Ἀρκαδίου. Ἡ Τεταετή πληροφῶν τὸν Σκλαβωμέ- νον Ἑλληνα, ὅτι εἶν καὶ στὴν τάξιν τῆς γράφου- ὄρας στὴ δημοτικὴν, τὰ μαργαριτάρια τοῦ Γέ- γη ὄλο κ' ἀριθεύουνται. Ὁραῖος ἐπιστολῶν μοῦ ἱσταν αὕτη ἐβδόμη αἰ ἐξῆς: Παναγίς, Ἐνδοξὸς Κρα- νόλευκος, Ὁραία Γαλιττία, Ἀτρυπιεῖς Ἀν- νίβας, Ἐνδοξὸν Ν. καὶ Ἀγαθάκι.— Ἐξέτελε- σα τὰς παραγγέλιας τῶν καὶ τοῦ εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ τῶν λόγια. ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Ἀθῆν τὴν ἐβδόμηδα Ἑλλά τὰ ἐξῆς: Ὁ Θάνατος.— Ἡ Σημασία.— Ἡ Ζῆ- λεια.— Ἡ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν.— Ἡ Ἄν- δειρα.— Ἡ δειγνεία ἡ Σελήνη.— Ἡ Ἄν- δειρα.— Ἡ ἄγρια τῆς Σελήνης.— Ὁ ἄρ- χιστρατῆς Λεφίδ.— Ἡ Ἀγορησία.— Ἡ Χαι- ρισμῶν.— Ἡ Βιρτάκι καὶ βαπορῆ.— Ἡ ὁμο- στικὸ τοῦ γαιδάρου.— Ἡ Πέρας ὁ Μέγας κῆλ.— Ἡ μισθὸ γιὰ σένα.— Ἡ τὸ ἔβλινον πᾶ- δι.— Ἡ φουχία.— Ἡ Βιγροῦματα.— Π. Πνεῦματα καὶ ἀπορὰ διὰ τοῦ Ἐβδ. Δια- γωνισμοῦ. Κριτικὴ τῆς σημερινῆς Σελίδος εἰς τὸ προσεγῆ. ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ Ὅδων ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνασῶτα, ἂν δὲν συνοδεύεται ἐπὶ τὸ δικαίωματος ὁ. 1. Τὰ ἐγκρίνεται ἡ ἀνασῶτα (ἀκούων μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α δ- ἡνον εἰς ἀόριστα, καὶ ὁσάκις α. εἰς Κορίνθα. Νέα ψευδώνυμα: Ἀτρυπιεῖς Ἀντίβας, ἂ. (ΔΜ). Παρὰ. Ἀφροδίτη, κ. (ΑΧ). Λι- μέν τὴν Κῆρον. ἂ. (ΝΒ). Χαροῦμένην Καρ- δοῦλα, κ. Κόρη τοῦ Μοριά, κ. (ΠΖ). Ἐγ- γλεῖται, ἂ. (ΙΚ). Ἀνασῶτες ψευδωνύμων: Ἀθῶν τοῦ Ἐβθῆτον, κ. ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν γ' ἀνταλ- λάξουν.— Τὸ Ἄσθος τῶν Λεωμάτων (0) μὲ Τέλλον Ἄγραν, Βασιλίσσαν τῶν Ἀνθῶν, Νεράιδων τῶν Ἀνθῶν καὶ μὲ ὄλα τὰ ἀ- ὄθη.— Ὁ Τελλὸς Κεφαλοντῆς (0) μὲ Νη- οσοποιούσαν, Ὑψιπέτην Ἀσὸν, Δοξαμένον Ρήνον, Ρελεντὰ, Ἡρώα τοῦ 1913, Κάμαν, Ἐνα Χιωτάκι.— Ἡ Ραψωδία τοῦ Ἄστος, (0) μὲ Τολμηρὰν Ἀμαζόναν, Πάλλουσαν Κροδίαν, Τρελλὴν Ἀγάθην, Κόρη τῶν Κυνῶν, Θηλυκὸν Ἀιόβουλον, Μιγέλλαν, Τέλλον Ἄγραν, Μαρκησίαν τῆς Χάριτος καὶ μ' ὄλους τοὺς ψευδωνυμῶν Θεσσαλονικεῖς καὶ Θεσσα- λονικίδας.— Ἡ Ἀθῶν τοῦ Ἐβθῆτον (0) μὲ Ἀγοροβόλετταν, Τρελλὴν Σανθούλαν, Χαμῶ- γελὸ τῆς Νίτης, Χαλαρόν Κόρονον, Ἀν- θισμένην Βαρβαράν, Τέλλον Ἄγραν.— Ἡ Ἡρωῖκή Ὑδρα (0) μὲ Ναβαρχον Μισού- λην, Ἐνδοξὸν Γαλλαν, Πάλλουσαν Κροδί- αν.— Ὁ Μικρὸς Τζῆσι (0) μὲ Βασιλίον τῶν Βουλγαροκτόνων, Στενημαχικῶν, Ἰανέα τοῦ Θανάτου.— Ὁ Φιλελευθέρους Ἑλληνας (0) μὲ Βασιλίον τῶν Βουλγαροκτόνων, Νικηφό- ρον Ἐβθῶν, Ἐθνικὸν Ὀνειρον.— Ὁ Πόθος τῆς Πατρίδος (0) μὲ Ἀνθισμένην Βαρβαρί- αν, Ἐρωτὰ τῆς Πατρίδος, Φαίδων.— Ὁ Ὑ- περασπιστῆς τῆς Ἑλευθερίας (0) μὲ Ἐβθ- ῶστον Πηγάκι, Βασιλίον Βουλγαροκτόνον, Ἰδιόροπον Σανθούλαν. Ἡ Διάπλασις ἀπαλείφεται τοῖς φίλους τῆς: Ναυτοπούλου (Ἑλλάς) Σελιστῶν Μικρα- σίτην (ἔτι καλῶς) Φιλελευθέρων Ἑλληνας (Ἑλλάς, εὐχαριστῶ) Ἡρώα τοῦ 1913 (δυστυ-

(*) Τάποτελέματα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.

χώς, ούτε και σήμερα έχω τόπο γράφει μου μετ' ἀπλότητος καὶ σύντομῃ, διὰ τὸ ἐπόμενον) **Ίακωβὸν ἀναγνώστην** (ὄχι σχεδὸν αἱ μεταφράσεις τοῦ ἑλαβα, ἐνεκρίθησαν ἢ θὰ ἐκφρίνοντο ἀπὸ καθήκους τῆς Γαλλίης: ἐγὼ ἄλλοις ἐπρεπε νὰ ἐκλέξω τὰς καλλιτέρας.) **Βασ. Γ. Το.** (τὰ «Π. Πνεύματα» τοῦ μου στέλλεις, ἰσχυρῶς ἐπιθυμοῦμαι «τὴν δόξαν τῆς Διαπλάσεως», εἶνε τὸσον γνωστὰ, ὥστε σὲ βεβαίως ἐπιβλῆσαι ἐδημοσιεύοντα, θὰ συνετέλουν εἰς τὸ ἐναντίον) **Τιμόκρον** (ἑλαβα, εὐχαριστῶ: δὲν ἀμφισβῆλω, ἔτι θὰ κέρως λαμπρὰς ἐξετάσεις:) **Μεσοσημακὴν Ἀκτὴν** (ἔσταιλα:) **Ἐνετικὸν Λέοντα** (ἑλαβα, εὐχαριστῶ) **Ἥραϊδα** **Ἑλληνοπούλαν** (τὰ κοριτσάκια σὲ ἀνασπῶνται καὶ ὁ μπαμπὰς τὸν σ' εὐχαριστεῖ πολὺ) σχεδὸν καθὲς χρόνῳ ὁ θάνατος Πλάσσα ἐπισκέπεται τὴν πόλιν σα: ὥστε ὑποχρεῖται ἐλπίς νὰ ἰδῆ; καὶ τὸ «Φῆρο τοῦ Λεβάντη» **Σκεπημαχικὰ** (δὲν ἐνόησα καλὰ τὴν ἀπορίαν σου: ὅταν λυπᾶται κανεὶς, κλαίει: ὅταν χαίρεται, γελάει καὶ χοροπηδᾷ: τί φαίνεται καὶ δὲν φαίνεται;) **Φοῖβον** (ἢ «Παρασημοφόροισι» σου ἐνεκρίθη καὶ ἐτυπώθη: ἀλλὰ ἔμεινε διὰ τὴν ἐπομένην Σελίδα καὶ νὰ τὸ ἐτύρω;) **Ὀνομαδίην Ἑλλάδα** (ἔσταιλα:) **Ἀφελὴ Σανθούλαν** (ἔθελ) **Σαμουελοῦ** (ἔσταιλα, εὐχαριστῶ κα. ὁ) **Νηρηίδα τοῦ Πηνειοῦ** (ἔσταιλα, ἔχει καλῶς) **Φιλόπατρον** (ἔσταιλα: εὐχαριστῶ τὴν διδασκαλίαν σου γιὰ τὰ κατὰ τῆς λόγια ἄ, τί φρικτὸ τὸ ἄλλο τοῦ μου γράφεις! τὸ δυστυχισμένον τὸ παιδί!) **Υαῖο Πατριδὸς** (ἔσταιλα ἐκ νέου τὰ ζητηθέντα.) **Ἄντ. Ν. Παβ.** (ἑλαβα, εὐχαριστῶ) **Ἀθάνατον Βοναπαρτίην** (ἔσταιλα: ὄχι, δὲν εἶνε συνδρομητρία: τὸ ἄλλο εἶνε ἄγρο:) **Κυπριακὴν Ἐπίλειαν** (θὰ γράψω εἰς τὸ προσεχές:) **Ἥρα Βελισσαίου** (ἐλήφθησαν αἱ Ἀσκήσεις καὶ διορθώθη ἢ ἠϊκία.) **Ι. Κυρ.** (χρῶς ψευδῶν, δὲν ἐπιτρέπεται: ὡς ἀδελφὸς ἔμως συνδρομητοῦ, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ;) **Ἄνθος τῶν Λειμῶνων** (εἰς τὸ προσεχές) **Ἰσραὴλ Κεφαλλονίτην, Κερκυρακὸν Ἰσραὴλ, κτλ. κτλ.**
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἑλαβα μετὰ τὴν 9ην Μαΐου, ὑμπερὶ τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συγγράμματα τοῦ 15ου Διαγωνισμοῦ Ἀδύμων Ἀπειλλῶν—Ἰουλίον

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Ἰουλίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐπ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

295. Δεξιόγραφος

Ἐργαζέσθαι τοῦ ζωγράφου
 Μ' ἐν συμφωνίᾳ ἐνώδιον
 Καὶ βραχίλιον ἀρχαῖον
 Καὶ σερμὴν τοῦ φρεσίνου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Κοινοβουλίου.

296. Στοιχειογράφος

Νῆσος εἶμαι τοῦ Αἰγαίου.
 Τὸ κεφάλι μου ἐν κορῇ
 Καὶ διπλὴ γίνῃ ἡ μέση.
 Χώρα τότε θὰ φανῇ
 Πτῆ: βαλάντιος: τὸν τυρῆμα
 Πῶς χωρῶσθαι εἰς τὴν ἀκτῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βουλγαροφάνου Ἑλληνοσ.

297. Μεταγραμματισμὸς

Εἶμαι Κρότος μακρινὸς,
 Μ' ἐν τῷ πρώτῳ μου ἀλλ' ἔξῃ;
 Τὸ βιβλίον σου θὰ ἰδῆς
 Πῶς γιὰ μένα ἔως θὰ φέξῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νουτῶν τῶν Σπεισῶν.

298. Ἀημάδες Αἶνεγμα

Κλειδῶν, ἐκλειδῶν,
 Τὸν κλειφτὴν βρισκῶ: ἔσα.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόδου τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

299. Συλλαβικὸς Ρόμβος

Τὴν ἀρχὴν κοινὴν εἰς δλον;
 Θὰ ἰδῆς τοὺς Ἀθηναίους;
 Τὸ ἐπόμενον ἦρασι

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμος 8 (οἱ βῆξι: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμος 10 (οἱ βῆξι: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915)

Τόμος 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδεται δρ. 3—Χρυσόδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδεται 3,50, χρυσ. 6,50, διὰ τὸ ἔξωτ. 4.— 7.—

Τόμος 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἑλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἄδεται δρ. 7—Χρυσόδ. δρ. 10.

Τόμος 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδεται δρ. 8—Χρυσόδ. δρ. 10.

Στὸ Αἰγαῖον ἑξαήμερον.
 Ἐπιστῆμη τὸ κατόκιν,
 Μουσικὰ ἀρχαῖον κλέος.
 Τίλος γράμμα ἄν τὸ πρῶτον
 Καὶ... τὴν λύσιν περιέμω.

Ἐστάλη ἀπὸ Ἐνα Χιωτάου.

300. Ταῦ

- +++++ = Κάτοικος χώρας ἑλληνικῆς.
- ***+*** = Πέλαγος.
- ***+*** = Πρασινοῦσι.
- ***+*** = Εἶδος στρατιώτου.
- ***+*** = Κρότος.
- ***+*** = Χώρα τῆς Βαλκανικῆς.
- ***+*** = Ἀριθμὸς.

Ἡ κἀθητος ποικίλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσελλοῦ Κεφαλλονίτη

301-305. Μαρικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, κἀντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνω ἀναγράμματος, ἄλλοι τόσαι λέξεις:

Φαῖος, τυρὸς, μικρὸς, ὄθρα, αἶον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλελευθερίας Κερκυραίας

306. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης: τῶν κάτωθι ἑξαήμερον λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέξῃ; σχηματισθῶν πηγῶν ὡρίων:

1. Θὰ, 2. Μέρος: τοῦ λόγου. 3. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας. 4. Κριτῆς: τοῦ Ἄδου. 5. Ἀρχαῖος στρατηγός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐχῆς τῆς Μάννας

307. Φωνηεντόλιπον

λγν-πρην-κρην-μ-π

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνέμου

ο	308. Γεῖφος	στυ
μένει	«Ἄστος: καὶ ὄρνιθες»	στυ στυ
ο	καὶ «Κόραξ καὶ ἀλώπηξ»	1918
μένει	«Γεωργός: καὶ ὄρεα»	1914 λε οῦ.
		1945
	57	στυ στυ
		στυ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλλιτέχνου φαιδίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλ 8 καὶ 9

86. Κατάδα; (Κέξ, δά.)—87. Στόκος; (σῦρ, Κῶς.)—88. Πῆρος-ἀπόρος.—89. Διμῆ.

90. Α	91. ΤΡΑΠΕΖΑ
ΚΥ-ΡΙ- Α	Ρ Α Π Ν
Α-ΡΙ-ΣΤΟ-ΚΡΑ-ΤΗΣ	Α Λ Η Θ Ε Ι Α
Α-ΚΡΑ-ΤΟΣ	Π Θ Ι Ρ
ΣΗΣ	Ε Π Ε Ι Δ Α Ν
	Ζ Ι Α Ο
	Α Ν Α Π Η Ν Ο

92. ΝΕΙΔΟΣ (ἔλος, ἕλον, λῖνον, οἶνος, αἶμας).
 93. ΚΥΠΡΟΣ (Κρότος, Ὑαίνα, Πῆρος, Ρόμη, Ὀρεῖς, Σῆρος.)—94. Εὐσθεῖ τα πρὸς τὰ θεῖα.—95. *Εἰ θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν* (ἔως ὅς - μὴ θῆ μο - νοῦς εἰς κα θυμόν.)

96. Μύκκος; (μῆ, κῆνος.)—97. Σῦρος-Σῶρος-Ἐῶρος.—98. Τὸ δάκτυλον καὶ τὸ δακτυλίδι.

99. ΚΕΡΙΟΝ 100.-101. 1. Ἡ Μορέα(εἰς) ἑλαβα	2. Ἡ Ρώμη.—102. ΡΙΟΝ Ἡ σπανδουλὴ στήλη.—
ΙΟΝ 103.-107. Διὰ τοῦ Β. Β. ὄς, βάρος, βομῶς, ἑλαβα, Ν	ἄβρων.—108. ΙΑΣΙΟΝ

—ΑΙΟΛΟΣ (Ἰσθμὸς, Ἄνυλῆς, Σολομῶν, Ἰμαλάς, Ὀξφορδῆ, Ναυσίκα.—109. Οἰδῆ; ἐλεύθερος ἑαυτοῦ μὴ κρατοῦν.—110. Οἱ Πόροι ἐνεκρίθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων (ὑπὲρ τῶ ἀ-ῆλοι 0' εἰς ἀν-ῆλο τῶν ε - λῖνον.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 ὅσον αἱ λύσεις; ἀδιακρίτως φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 4 —10 Μαΐου.

ΑΘΗΝΑΙ: Ποιήτρια Σαυφῶ, Π. Η. Καρθερέλλας, Β. Γ. Τσακίρη, Μ. Π. Μακρῆς, Ε. Σ. Μεντιανιωτάκης, Ἄλξ. Γ. Α. Γαλιάνης, Μῆ Ἐρῆος, Ζ. Ὀκσεν, Ὁ Κυβέλλιαρχος, Θ. Αἰμαξ, Π. Α. Φύλλογιου, Ἰωάννα Α. Μάρα, Χ. Ν. Φαγιατίνας, Ν. Κ. Καροκόκο, Π. Π. Καρανίκας, Σ. Σ. Πιλοῦλας, Ἐλένη Χρ. Σημοπούλου, Χρ. Τσαμῆλης.

ΔΑΚΚΟΝΤΟΥΣΙ: Ἄντ. Σ. Κωνσταντινοῦλος, ἈΜΦΙΣΣΗΣ: Α. Α. Πακαδημητοῦ, **ΒΟΛΟΥ:** Β. Γ. Ρούσσος, Χαρίκλεια Ε. Κ. τσικα.

ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ: Ὁ Α. Μαρῶνης. **ΙΘΑΚΗΣ:** Σπ. Βληρομάς, Πάρος Πατῆς. **ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ:** Ι. Ν. Λεβῆς.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Πηνελόπη Α. Τσουκῆ, Ἐλένη Γ. Μουζῆ, Δημήτρης Σουφῆρος, Μαρία Χ. Μοταρινίου, Α. Γ. Ασσάλας, Ἐλένη Γ. Ασσάλας, Αἰκ. Α. Νεφένηση, Αἰκ. Σ. Βραυονία, Μαρία Σ. Τίττα, Μαρία Βραυονία, Ὀλγα Ἀγγουλιᾶ, Λουκία Α. Κασοῦλη, Λουκία Σ. Λιανοπούλου, Ἐθνηγία Ν. Παναγιώτη.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Σπ. Κοίλιας.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Η. Ι. Θεοδωρόπουλος.

ΔΑΥΡΕΙΟΥ: Ἀντωνία Σ. Βουτσιανῆ, Κωνίνα Α. Γκίνη, Χρ. Α. Σουλῆρος.

ΔΗΘΟΥΣΙΟΥ: Ἀγγελικὴ Π. Τακοβάτου, Κάτια Παλασινοῦ.

ΔΙΟΥΛΙΣΤΗΣ: Β. Φ. Μπουρνέλης.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Α. Χ. Ὀλιβῆτος, Ε. Κ. Ζαφρῶνας, Λιβυγία Ἀνθή, Ἐλένη Ι. Πακαδημητοῦ, Κ. Κ. Κοντοπούλου.

ΠΑΤΡΩΝ: Νάρκισσος, Ἄγ. Ι. Πλατινῶς, Π. Σ. Καραμῆλης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Ν. Παυλῆνης, Α. Α. Ζουρνῆς, Ι. Π. Παυλῆνης, Α. Γ. Πετρογιάννης, Α. Χ. Αουδοιωτάκης, Χ. Μ. Κοτῆρας, Γ. Θ. Παύλος, Π. Κ. Κολυβάς, Κ. Π. Καραβῆτης, Ν. Ι. Μπαρῆς, Α. Α. Κασιγιάννης, Ν. Π. Μεταξῆ, Ι. Τόμας, Α. Κωνσταντῆς, Ἐλένη Α. Μάντακα, Ν. Κ. Κωνσταντινῆς, Ἀντωνία Καραγιάννη, Σ. Μπουσῆκος, Χαρῆ Σ. Τσαλάς.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Πακάτι.

ΠΥΡΡΟΥ: Διαβολομένος Ἀλεῖος, Α. Α. Ἀποστολάκος, Ν. Βαρβιλιώτης.

ΣΥΡΟΥ: Μαρία Ι. Θεοφωράκου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἄλξ.

ΦΑΛΗΡΟΥ: Ι. Α. Καλεμάτας.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Α. Λαμπρού.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὄνοματὰ ἐπέδωσαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐληφθῆσαν οἱ εἰς τὰς: Γ. Α. ΓΑΛΑΝΗΣ ἐκ Ἀθηνῶν, ΕΥΑΓΓ. Ζ. ΖΑΦΡΩΤΑΣ ἐκ Ναυπλίου καὶ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΟΣ ἐκ Πύργου οἱ ὅμοιοι ἐπέδωσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ἰουνίου.